మా ఇంట్లో మహాభూతం

"డింగ్ డాంగ్ వాలి సమయం ఆలు గంటలు"

తెల్లవారింది - ఆరోజుకీ వాడి ఎడ్వర్‌టైజ్‌మెంట్లుకూ! అమ్మ తమ్ముడి బుల్లి బుల్లి మాటలకు మురిసిపోతోంది. టీవీ అడ్వర్‌టైజ్‌మెంట్లను అంత చక్కగా కంఠోపాఠం చేసుకున్నందుకూ, వాడి జ్ఞాపకశక్తికీ నాన్న నవ్వుతున్నారు.

లావణ్యమాత్రం దుప్పటిముసుగు చాటునుండి పక్కమీద నుండి లేవకుండానే గమనిస్తోంది.

"సరూ... కాఫీ...." నాన్న పాసినోరు ఆవులిస్తూ -

తమ్ముడు మళ్ళీ అందుకున్నాడు.

"... చిక్కనిది.... కమ్మనిది...లుచికలమైంది కూడా..." వాడి మాటలు పూర్తికాలేదు. అప్పటికే అమ్మ స్టవ్వు వెలిగించి వుందేమో కాఫీ తెచ్చి ఇచ్చింది.

"...నాన్ననీ ...నన్నూ ... అక్కనూ అమ్మమ్మనూ ఇంతమందిని ఎలా మెప్పిస్తావు వొదినా.... సారీ... అమ్మా..." తమ్ముడు అమాయకంగా అందంగా ముఖం పెట్టి అడిగాడు. దాంతో అమ్మకూడా ఆ సన్నివేశంలో లీనమయిపోయి "మా పుట్టింటి నుండి తెచ్చాగ.." అంది.

వెంటనే నాన్న అందుకున్నారు.

"మీయమ్మ తెచ్చిందిరా బూడిద!... కాఫీ పొడేమిటి కారం మిరియాలు పసుపూ పంచదార... బియ్యం నుండి...."

"ఆఁ.... జీవితాంతం మీకు బాకీపడున్నారు.. అన్నీ పంపించడానికి..." అమ్మ గొంతు ఇందాకటిలా లేదు.

"అందరూ లోకంలో బాకీపడో... బాగుపడమనో పంపుతున్నారు.."

"మనకూ నాలుగేళ్ళు పంపారు."

"నలభైఏళ్ళు పంపినట్టు ఫీలవుతావేం? అలాగైతే మా ఆఫీసులో జీతాలతోటి బతికే వాళ్ళని చేతి వేళ్ళ మీద లెక్కపెట్టొచ్చు. అత్తమామలు వుండీ లేనోళ్ళలో నేనూ ఒకడ్ని...."

"మా అమ్మ నాన్నలు చచ్చారు అనేగా మీ ఉద్దేశం.."

"వుండీ వుపయోగం లేనప్పుడు అంతే..."

"ఛీఁ.." అమ్మ ఛీత్కారంతో గొంతులోంచి ఏ మాటరాకపోగ, కళ్ళ నీళ్ళు తిరుగుతుంటే వంటగదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

నాన్న మామూలుగానే వున్నారు.

తమ్ముడు ఎందుకో ఏ అడ్వర్‌టైజ్‌మెంటూ ఎత్తుకోలేదు.

లావణ్యకు ఇంక పడుకోబుద్ధి వెయ్యలేదు. పడుకున్నా ఆడపిల్లవి ఇంతవేళ వరకు నిద్రా? అని తగువు తనవైపు తిరిగిపోతుందనీ తెలుసు. అందుకనే లేచి పక్కలన్నీ సర్దింది.

'చిన్నూఁ..' పిలిచి తమ్ముడికి బ్రెష్షూ పేస్టు ఇచ్చింది లావణ్య. తనూ బ్రెష్ నోట్లో పెట్టుకొని అరుగు మీద కూర్చుంది.

"మీనోటిలోని దుర్వాసన పోగొట్టేందుకు .... జెల్‌తో జిల్ జిల్‌గా ..." వాడి వరుస మళ్ళీ మొదలు కాకముందే అమ్మ కోపంతో కేక పెట్టింది. ఆగిపోయాడు. నోరు కడుక్కున్నాక అమ్మ హార్లిక్స్ తమ్ముడికి ఇచ్చింది. వాడు విటమిన్సు మినరల్స్ అంటూ కేటలాగు చదువుతున్నాడు. ఏదో దండకం చదువుతున్నట్టే! వాడి వాలకం చూసిన అమ్మకు కోపం పోయి నవ్వు వచ్చింది. అయినా పెదవి చాటున దాచేసింది.

తరువాత వాడు స్నానం చేస్తున్నప్పుడు - చల్మాన్ని కాపాడేదని, పెన్నుతీస్తే దానిమీద... షూస్ తొడుక్కుంటూ .... టీవి కట్టేసినా నోరువిప్పేసినట్టే వాగివాగి కాన్వెంటుకు వెళ్ళాడు.

నాన్న డ్యూటీకి వెళ్ళారు.

అమ్మతో లావణ్య మిగిలింది ఇంట్లో.

"ఇంకెన్నాళ్ళు బడి మానేస్తావ్?" అమ్మ అడిగింది. లావణ్య సమాధానం చెప్పలేకపోయింది, తల్లి కళ్ళలోకి చూడలేకపోయింది.

అమ్మ లావణ్యను మరేమి అనలేదు.

లావణ్య కూరలు తరుగుతూ కూర్చుంది. తలచుకున్న కొద్దీ గుండె తరుక్కుపోయేలా జరిగిన విషయాలన్నీ గుర్తుకు వచ్చాయి.

తను తన ఏడవ తరగతిలో ఫస్టు కాకపోయినా, ఫస్టుక్లాసు తెచ్చుకున్న పిల్లల వరుసలో మాష్టార్లే లెక్కకట్టి నిలబెట్టారు. రోజూ బడికి పోయేది, ఆవిషయంలో తనే ఫస్టు. అలాంటిది నెలరోజులుగా వెళ్ళబుద్ధి వెయ్యడం లేదు. వెళ్ళడానికి ధైర్యం చాలడం లేదు.

వెకిలిగా అందరూ నవ్వడం గుర్తుకువచ్చింది.

"వాంతులా...? నీకా... ఈ కాలం పిల్లల్ని నమ్మకూడదు. పది పన్నెండేళ్ళు వస్తే చాలు.... అయినా మనకెందుకు...."

"అమ్మ నాన్నల్ని కబురెట్టండి.... ఏం తిందో? వట్టి వాంతులో కావో....?"

"వట్టివో...గట్టివో డాక్టరుకి చూపెడితే సరి..."

"అనవసరమైన మాటలు వద్దు... చిన్నపిల్ల...."

మేష్టర్ల బోధనలు అయ్యాయి. ఆడపిల్లలంతా ఏదో జరగకూడనిది జరిగినట్టు చూసారు. దగ్గరగా వెళితే మరింత దూరమయ్యారు. అసహ్యంగా చూసారు. అసహనంతో చూసారు.

మగపిల్లలు గుసగుసలు... నవ్వులు... చెవులు కొరుక్కోవడాలు! అంతకు ముందురోజే ఓ అబ్బాయి క్లాసులోనే దొడ్లోకి వెళ్ళి నిక్కరూ క్లాసూ పాడుచేసినపుడు లేని గోల అంతా తను వాంతి చేసుకున్నందుకే...

కాంపస్ బాక్సులో మిగిలిన చింతకాయలు!

మేష్టార్లూ అమ్మగార్లూ అర్థమయీ అవని ప్రశ్నలు. ఎందుకనో లావణ్యకు ఏడుపుతెప్పించి ఏమి సమాధానం చెప్పాలో తెలిసిందికాదు.

ఇంటికి కబురు వెళ్ళింది.

అమ్మ మాత్రమే వచ్చింది. నాన్న డ్యూటీ వల్ల రాలేదేమో? అమ్మవస్తూనే ఎవరు ఏం చెప్పారో తెలీదు... అది ఏడుపో... ఉక్రోషమో... ఏమో గాని ముందూ వెనుకా చూడకుండా

ఎవరు ఆపినా ఆగకుండా లావణ్యను జుత్తుపట్టుకొనే ఇంటిదాక ఈడ్చుకు వెళ్ళింది. అమ్మ చేతులు నొప్పెట్టేదాక కొట్టింది. తరువాత ఇరుగూ పొరుగూ వచ్చారు. ఆపారు, ప్రశ్నలు మొదలు పెట్టారు.

చింతకాయలు తినడం తప్పని తెలీదు. చింతకాయల్లో సి' విటమిన్ వుంటుందని మాత్రం తెలుసు. అందుకనే పాలు తీసుకువచ్చిన తాత చాటుగా ఇచ్చినవి అభిమానంగా తీసుకుంది. అన్నం తిని స్కూల్‌కు వెళుతూ దార్లో చింతకాయలు తింది. స్కూల్లో తినకూడదని గబగబా తింది. పులుపుగా వుందని కళ్ళుమూసుకు చప్పరించి గటుక్కున మింగింది.

ఓ అరగంటకల్లా... వంట్లో ఎందుకో తిప్పినట్టయింది. డోకు వచ్చింది. ఆపుకోబోయింది. వల్లకాలేదు.

ఇప్పుడు కూడా ఏడుపుని ఆపుకోవడం లావణ్యా వల్ల కాలేదు. అందుకనే లేచి అమ్మకు ముఖం చూపించకుండా ముందుగదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

కొద్ది సేపటికి లావణ్య కోసమని నీరజ వచ్చింది. తన పుట్టినరోజని, అందుకే స్కూల్‌కు వెళ్ళలేదని చెప్పింది. చాక్లెట్లు ఇచ్చింది. తను వేసుకున్న కొత్త గౌను గురించి చెప్పింది.

లావణ్యా విందే గాని నోరిప్పలేదు.

“మన పరీక్షలు నెలరోజులే వున్నాయి. సెవెన్త్ పబ్లిక్ గదా? నువ్వు ఈ నెలంతా రాలేదు గాని మన సిలబసు అయిపోయింది. సైన్సుకి నిన్న, ఇంగ్లీషుకు మొన్న చప్పట్లు కొట్టాం....'' నీరజ చెప్తూ లావణ్యా కళ్ళలోకి చూసి, ఏం కనిపించిందో మరేమి అనిపించిందో ఆగిపోయింది.

కొద్ది సేపటి తరువాత నెమ్మదిగా నీరజ మొదలుపెట్టింది.

“....లావణ్యా మరేమొచ్చి మీ పాలాడు చెప్పాడులే ....మరేం కాదులే...” పదాలు వెతుక్కుంది నీరజ. లావణ్యా కన్నార్పకుండా చూస్తోంది.

“....మన క్లాసులో లక్ష్మి, అనితా, నేనూ ఎంత బాధ పడ్డామో తెలుసా? నీ గురించి. ఇకెప్పుడూ చింతకాయలు తినకూడదనుకున్నాం. కాని సరస లేదూ, అదే మన క్లాసులో చివరి బెంచీ పెద్దపిల్ల.... తను చెప్పింది. అమ్మ అయేముందు వాంతులు వస్తాయిట. మొన్న టీవీలో వచ్చిన పిక్చరులోనూ ఆ మొన్న చూసిన సినిమాలోనూ చాలా వాటిల్లో అవి

చూపించాడు కదా? అందనుకో, మేమూ అవి చూసాము. ఏమిటో" అని ఆగిపోయిన నీరజ తను చూసిన గర్భవతుల గురించి వారు తిన్న తీరు గురించి గుర్తొచ్చింది చెప్పకుండా వుండలేకపోయింది, చెప్పాకే వెళ్ళిపోయింది.

పెరటిగదిలోంచి అమ్మకేకతో లావణ్య కూర్చున్న చోటునుండి లేచివెళ్ళింది. అమ్మ అన్నంపెట్టింది. తను కూర్చుంటే అమ్మని పక్కింటి ఆంటీ 'వంటయ్యిందా' అంటూ కేకవేసింది వీధిగుమ్మంలో నిలబడి. ఆఁ' అంటూ అమ్మ జవాబిస్తూ అవతలకి వెళ్ళింది.

లావణ్య అన్నంలో చెయ్యిపెట్టి కలుపుతోంది.

"రండి... రండొదిన గారూ' అమ్మ ఆహ్వానంతో ఆవిడ ముందల గదిలోకి వచ్చింది. ఇద్దరూ చెరో కుర్చీలో కూర్చోవడం తలుపు సందునుండి లావణ్యకు అగుపిస్తోంది. వారి సంభాషణ కూడా స్వల్పంగా వినిపిస్తోంది.

అన్ని మాటల్ని దాటి, లావణ్య స్కూల్ దగ్గర ఆగింది అవిడ. అమ్మ తనను గురించి చెప్పింది. ఆవిడ అంది.... "అయినా మీ లావణ్యది ఉబక శరీరం. నీరు మనిషి. మీ తత్వమే. అందుకే పన్నెండేళ్ళకే అలావుంది. అయినా పాపం పుణ్యం భగవంతుడికి ఎరుకగాని, ఆడపిల్లకు ఓ ముద్ద తక్కువ చేసి పెట్టాలి. ఏపుగా పెరిగినా అంతకంటే ఒడ్డూ పొడుగూ అన్నీ వున్న వాణ్ని చూడాలి. దొరుకుతాడో లేదో? అన్నీ కుదరాలంటే కుదరవు. ఆడపిల్ల పొట్టిగా మామూలుగావున్నా ఫరవాలేదు. పొడుగుటోళ్ళకి పొడుగుటోళ్ళని చూడాలి. లావుగుంటే పెద్ద వయసయినట్టుగ కనిపిస్తాం... అందుకే మా పెద్దదానికి మా చిన్నాడికి వేసినంత... రొండు ముద్దలే పెడతాను.."

లావణ్యకు అన్నం మెతుకులు గొంతు దిగలేదు. చెయ్యి ఆడ్డం మానేసింది. పెద్దగా ఊపిరి తీయడం మొదలు పెట్టింది.

చాలాసేపటికి అమ్మ వచ్చింది. " ఇంకా తిన్లేదేమి? ఆకలి లేకపోతే వుంచీ ... అన్నం ముందల పెట్టుకొని కూర్చోడమెందుకు?" అంది.

లావణ్య లేచి చెయ్యి కడుక్కుంది.

క్రికెట్ వుందని డ్యూటీకి ఆఫ్డే సెలవు పెట్టి వచ్చారు నాన్న. వర్షం కారణంగా వాయిదాని తిట్టుకుంటూ కూర్చున్నారు. సాయంత్రమయింది.

తమ్ముడు చిన్నూ వచ్చాడు. 'మా యుకేజీ యల్కేజీ వాళ్లకు రేపు క్లాసులు లేవు ' అన్నాడు. నాన్నారి పక్కనే కూర్చున్నాడు. టీవీలోని అడ్వర్టైజ్మెంట్లని ఆసక్తితో వింటూ, వాటికంటే ముందే పరుగెడుతున్నాడు.

వాడికి 'ర' పలకడం ఇంకా రాలేదు. బదులుగా 'ల' వస్తుంది. అందుకనే అదోరకంగా ముద్దొచ్చేటట్టు వుంటాయి వాడి మాటలు. లావణ్య తమ్ముడ్ని తదేకంగా చూసింది. ఇష్టంగా చూసింది. వాడు ముందూ వెనుకా చూడడంలేదు. తన వాగుడు తనదే. అంతలోనే లావణ్యకు తమ్ముడ్ని గురించి దిగులేసింది. ఆ దిగులు వెనుక వున్న కథ జ్ఞాపకానికొచ్చింది.

ఏడాదిన్నర క్రితం ఏమో... చిన్నూ నడక నేర్చుకున్నరోజులు... చిలకపలుకులు పలికిన రోజులు. అప్పుడూ వాడికి టీవి పిచ్చి... అడ్వర్ టైజ్‌మెంట్ల పిచ్చి. అసలు వాడు చిన్నతనం నుంచి టీవి ఇంటరెస్టుగా చూస్తాడని ఎరిగిన వాళ్లు గొప్పగా చెప్తారు.

అప్పుడు కేబుల్ టీవి కనెక్షను ఇచ్చారు. ఎన్నో ఛానల్స్! ముఖ్యంగా స్టార్ అంటే ఇంటరెస్టుగా అందరికీ వుండేది. ఇంగ్లీషు సినిమాలు... ఫైటింగులూ. ఇలాంటి అలాంటివి కాదు, తలలు పగులగొట్టుకోవడం... తుపాకీతో కాల్చీసుకోవడం...ఎప్పుడు ఎవడు ఎవడ్ని చంపేస్తాడో తెలీదు. ఆదివారం పూట వచ్చే హైదరాబాద్ తెలుగు సినిమాలు ఇంచుమించు అలాగే వుండేవి. ఇవన్నీ ఒకెత్తు అయితే ఎమ్‌టీవి, స్టార్‌ప్లస్ ఒక ఎత్తు! ఎమ్‌టీవి నాన్నవేసేవారు. అమ్మ వద్దనేది. గొడవ. ఏమ్టీవి ప్రోగ్రాములు తయారు చేసే వారే తమ పిల్లల్ని అవి చూడనివ్వరని అమ్మ ఎక్కడవిందో గాని వాదించేది. అది ఆ తర్వాత ఆగిపోయింది. కాని తొందరలోనే పూర్తిగా (?) మన భారతీయ స్టయిల్లో వస్తుందని నాన్న గొప్పగా చెప్పేవారు.

మొత్తానికి చిన్నూగాడు నాన్న పక్కలో చేరేవాడు. లావణ్యను మాత్రం పోయి చదువుకోమనేవారు నాన్న. తమ్ముడి కయితే ఏం తెలీదని చూడనిచ్చేవారు. కళ్ళకి దెబ్బ అని ఎవరో అన్నా, కదిలిస్తే ఏడ్చేవాడు. చందమామను చూపించినట్టు టీవిని చూపించి అమ్మ అన్నం కూడా తినిపించేది.

ఓ రోజు 'ప్రైమ్ స్పోర్ట్సు' లో వచ్చే అమెరికన్ బాస్కెట్ బాల్, వరల్డ్ రెజిలింగ్ ఫెడరేషను కుస్తీ పోటీలు.... 'డబ్ల్యు, డబ్ల్యు.ఎఫ్ ' చూస్తున్నారు. 'ఇదేం ముష్ఠి యుద్ధాలు? దున్నపోతుల్లాగ' అమ్మ చూడలేక తిట్టేది. లావణ్యకు భయం వేసేది. చూసాక కూడ ఏదో... వదిలేదికాదు. నీరసం వచ్చేది... మనసు కలిచివేసేది. చిన్ను మాత్రం అవి చూస్తూ మంచం మీద గెంతేవాడు. చేతులు తెరమీద కన్పించినట్లే ఎటుపడితే అటు కదిపేవాడు. కాళ్ళుకూడా... నాన్న నవ్వు...

ఇంతలో - చిన్ను బలంగా నాన్న చెంపమీద కొట్టి, కళ్ళు మూసుకొని తిరిగే ఫోర్సులో

- మంచం మీద నుండి ఫల్టీ కొట్టి కిందపడ్డాడు. ఆ దెబ్బకు నాన్నకు కళ్ళంట నీళ్ళు తిరిగినా, తమ్ముడికి తలబొప్పి కట్టడం అటుంచి - ఓ పదినిముషాలు పలుకు లేకుండా అయిపోయాడు. తరువాత తేరుకున్నాడు. ఆసుపత్రికి రెండ్రోజులు తిరగాల్సి వచ్చింది.

అదంతాఎందుకు, ఓరోజున నాన్నారు, చిన్నూ, లావణ్య బజారుకు సైకిలు మీద వెళుతుంటే ఎదురుగా లారీ వస్తోంది. చిన్ను సైకిల్ ముందున రాడ్ సీట్ మీద కూర్చున్నాడు. లావణ్య వెనుక కేరియర్ పై కూర్చుంది. నాన్నారు సైకిలు నెమ్మదిగా తొక్కుతున్నారు.

"... డాడీ స్పీలుగా పోని..."

"ఏం?" నాన్న అడిగేరు.

"లాలీకి ఒక్క గుద్దు గుద్దించీమి... చిత్తపతాలమైపోవాల, మనచైకిలుకి ఆలి లాలీ..." సైకిల్ హేండ్‌బారు పట్టుకొని చిన్నూ చాలా తీక్షణంగా వున్నాడు. తమ్ముడి మాటలకు లావణ్యకు జడుపు పుట్టింది. నాన్నమాత్రం పడి పడి నవ్వాడు. ఆ తర్వాత అమ్మకు చెప్తే అమ్మ తిట్టింది.

"లావణ్యక్కా... చిన్నూ..." పిలుపు తో పాటే వచ్చిన వాళ్ళు వచ్చినట్టు వాలేరు రవళి, రంజని. పిన్నికూడా వచ్చింది.

చిన్నూ తన వాగుడు ఇటు తిప్పాడు.

"మీ సూట్‌కేసు ఏది? ఇప్పుడు తక్కువ ధలలో దొలొకుతుంది..."

"వీడు మారలేదే అక్కా, బాగా ప్రాక్టీసు చేస్తున్నాడు. వెరీగుడ్‌రా చిన్నూ" రవళి, రంజని పోటీపడి ముద్దులాడారు. పిన్నికూడా!

అందరూ కబుర్లలో పడ్డారు. లావణ్య వెనుక పడింది. నిరాసక్తంగా టీవిలోకి చూసింది. ఆ ప్రసారాలు చూసేకొద్ది ఏదో ఆలోచన మొదలయ్యింది. దానికి మొదలూ కడాలేదు.

కాఫీపొడి నుండి కట్‌డ్రాయర్ వరకూ... బట్టలుతికే సబ్బునుండి బాత్‌రూమ్ కడిగే పౌడరువరకూ... అన్నింటికీ ఆడవాళ్ళనే చూపిస్తున్నారు. అమ్మలాగే అందరు ఆడవాళ్ళు కాఫీ కలుపుతారు, అందిస్తారు. అంట్లుతోముతారు. బట్టలుతుకుతారు. అన్నీ అమర్చినాక, నాన్నగారు మెచ్చుకోరు గాని... ఆ మగాళ్ళు మెచ్చుకుంటారు. నవ్వుతారు. గుర్రం మీద ఊరేగిస్తారు, అంతకు ముందే ఛీ కొట్టినా!

'వాళ్ళలా కోపపడకుండా మెచ్చుకోవాలంటే ఆ వస్తువులన్నీ వాడాలి కాబోలు, అందుకే పక్కింటి ఆంటీ అన్నీ అడ్వర్‌టైజులు చూసే కొంటుంది..' అనుకుంది లావణ్య

నాటకాల్లోనయినా సీరియల్స్‌లోనయినా సినిమాల్లో అయినా చివరకు ఇంట్లో అయినా ఆడవాళ్ల పనులు వేరు... మగవాళ్ళ పనులువేరు అని కూడా అనుకుంది. ఇంతలో రవళి, రంజని రమ్మంటే అక్కడ్నుంచి కదిలింది లావణ్య.

ఆరాత్రి అందరూ పడుకున్నా, లావణ్యకు మాత్రం నిద్రపట్టలేదు. నిద్రవస్తూనే ఆగిపోయింది. పిన్ని మాటలు ఆపేసాయి.

పిన్ని ఏమంది?

"అక్కా! లావణ్య విషయంలో బాధపడకండి, స్కూలుకు వెళ్ళకపోతే ఇంటిదగ్గరే చదివి పరీక్షలు రాస్తుంది. లేదూ వచ్చే ఏడయినా వెళ్ళదా, ఏదో చేస్తాం మానేస్తామా... లావణ్యని ముద్దుగా బొద్దుగా వుందని 'లావు' లావూ' అని ఎంతలా మురిసిపోయాం. ఇప్పుడు వయసుకు మించిన ఎదుగుదలే ఈ అపవాదు తెచ్చింది! లేపోతే దాని వయసెంత? పన్నెండు.. దాన్ని అనుమానించడమేటి? మనిషి ఒళ్ళు చూసి లోకం ఏదో అంటుంది, ఇలాంటివి చూసి. అందుకే మన జాగ్రత్తలు మనం పడాలి. నీలాగే దాని గుండెలు ఎత్తు. దానికి నువ్వు లోబనియన్లు చిన్నపిల్లలా వాడనిస్తున్నావు. బ్రా టైటుది అయినా వేయిస్తే అణిచినట్టున్నా గుండె అగుపడదు.." గుసగుసగా చెప్పిన మాటలే లావణ్య వింది. ఆ మాటలే గుర్తుకొస్తున్నాయి.

వెల్లకత్తలా పడుకున్న లావణ్య దీర్ఘశ్వాసకు గుండెలు ఎగిరిపడుతున్నాయి. భారంగా వున్నాయి. అసహ్యంగా అనిపించాయి. దుప్పటి ముసుగులోనే వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది. సినిమాల్లో పదే పదే ఆడాళ్ళ గుండెలు వూగుతుండడం చూపడం జ్ఞప్తికి వచ్చాయి.

తెల్లవారింది.

లావణ్య లేచేసరికి అందరూ నిద్రలేచి వున్నారు.

టీవీ కూడా!

చిన్నూ గాడు దానికి తన గొంతు ఇచ్చాడు.

"ఇది మామూలు సబ్బుబిల్ల. ఇదో రియల్ సబ్బుబిల్ల. ఇప్పుడు రెంటికీ పోటిపెడుతున్నాలు.. చకచకా..."

"లావణ్య లేచి చూసింది. బాత్రూమ్‌లోంచి వస్తోంది గొంతు.

"అయ్యో(... సబ్బుబిల్ల అలిగిపోతోంది.... అయినా మలకపోవడం లేదు. .. ఇదో కొంచమే చాలు ఎక్కువ నులగ, మచ్చమాయం."

లావణ్య వెళ్ళి చూసింది.

రంజని, రవళి పోటీపడి వుతుకుతున్నారు. మధ్యలో చిన్నూగాడు డ్రాయరు వేసుకోకుండా పచార్లు చేస్తూ తీక్షణంగా చూస్తున్నాడు. వాడిలో నాన్నేకాదు. టీవీలో కనిపించే మగవాళ్ళూ వున్నారు.

"హుం(... చకచకా ..." వేలడంత లేడు వాడు చెప్తూవుంటే, వాడికంటే పెద్దవాళ్ళయి వుండికూడా రంజని, రవళి చెమటలెక్కుతూ వుతుకుతున్నారు. లావణ్య భరించలేక పోయింది. తమ్ముణ్ని చూస్తే భయమేసింది. ఇంట్లో కొచ్చి టీవిని చూస్తే ఆ భయం రెట్టింపు అయ్యింది. వళ్ళంతా వణికింది. కంపరం పుట్టినట్టే వుంది. సెల్ఫ్‌లోని పలక తీసి టీవి తెరమీద కొట్టింది. భళ్ళున అద్దాలు బద్దలై అంతవరకూ పిచ్చిగా గెంతుతున్న దెయ్యాలు మాయమయిపోయాయి.

చిన్నిగాడి గొంతు ఆగిపోయింది. అందరూ చుట్టూచేరి అర్థం కాక ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నారు.

లావణ్యకు వణుకుతగ్గి, మామూలు మనిషి అవుతోంది.

రచన : 18-9-'94

ప్రచురణ : ఆంధ్రజ్యోతి వారపత్రిక, 14 జూలై '95.